

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4To/3/2019
Identifikačné číslo spisu: 9518100190
Dátum vydania rozhodnutia: 21.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:9518100190.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Aleny Šiškovej v trestnej veci proti obžalovanému E. W. a obžalovanej právnickej osobe S., s. r. o. pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona na verejnom zasadnutí konanom 9. júna 2020 v Bratislave o odvolaní obžalovaného E. W. a obžalovanej právnickej osobe S., s. r. o. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 29. januára 2019, sp. zn. BB-3T/33/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného E. W. a obžalovanej právnickej osoby S. s.r.o. W. z a m i e t a .

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozsudkom z 29. januára 2019, sp. zn. BB-3T/33/2018, uznal obžalovaného E. W. a obžalovanú právnickú osobu S., s. r. o. za vinných z prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

obžalovaný E. W.

v presne nezistenom dni v mesiaci december 2016 v W. - A. P., U. X, v priestoroch P. R. W. - A. P. (ďalej len „P.“) ako konateľ právnickej osoby S., s. r. o., poskytol, prostredníctvom Ing. G. F., B. T. ako zamestnankyni poverenej vedením oddelenia územného konania a stavebného poriadku MÚ A. P. (ďalej len „stavebný úrad“), jednu bielu, neoznačenú obálku, ktorá obsahovala vianočný pozdrav s nápisom „G.“ a finančnú hotovosť vo výške 2.000 eur, pozostávajúcu zo štyroch bankoviek, každá v nominálnej hodnote 500 eur, bonboniéru a fľašu vína v hodnote približne do 15 eur, a to všetko ako úplatok za zabezpečenie si pozitívneho prístupu a vplyvu do budúcnosti pri rozhodovacích procesoch súvisiacich so stavebnými konaniami vedenými na stavebnom úrade, najmenej v súvislosti s návrhom na vydanie kolaudačného rozhodnutia z 24. mája 2017, kde ako navrhovateľ vystupuje spoločnosť S., s. r. o., ktoré B. T. vyplývajú z jej postavenia a vykonávanej funkcie a môžu byť rozhodnuté v prospech právnickej osoby S., s. r. o.;

obžalovaná právnická osoba S., s. r. o. W.

v presne nezistenom dni v mesiaci december 2016 v W. - A. P., U. X, v priestoroch MÚ A. P., na pokyn konateľa právnickej osoby S., s. r. o., E. W., poskytla, prostredníctvom Ing. G. F., B. T. ako zamestnankyni poverenej vedením oddelenia územného konania a stavebného poriadku MÚ A. P., jednu bielu, neoznačenú obálku, ktorá obsahovala vianočný pozdrav s nápisom „G.“ a finančnú hotovosť vo výške 2.000 eur, pozostávajúcu zo štyroch bankoviek, každá v nominálnej hodnote 500 eur, bonboniéru a fľašu vína v hodnote približne do 15 eur, a to všetko ako úplatok za zabezpečenie so pozitívneho prístupu a vplyvu do budúcnosti pri rozhodovacích procesoch, súvisiacich so stavebnými konaniami, vedenými na stavebnom úrade najmenej v súvislosti s návrhom na vydanie kolaudačného rozhodnutia z 24. mája 2017, kde ako navrhovateľ vystupuje spoločnosť S., s. r. o., ktoré B. T. vyplývajú z jej postavenia a vykonávanej funkcie a môžu byť rozhodnuté v prospech právnickej osoby S., s. r. o.

Za to im Špecializovaný trestný súd uložil - obžalovanému E. W. podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienčne odložil a určil skúšobnú dobu dva roky. Obžalovanej právnickej osobe S., s. r. o. podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 15 zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov uložil peňažný trest vo výške štyritisíc eur. Zároveň jej podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona s použitím § 14 zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov uložil trest prepadnutia vecí, a to dvetisíc eur, ktoré sú zložené na č. ú. SK82 8180 0000 0070 0033 9225 Špecializovaného trestného súdu v Pezinku pod VS: 92917 pod položkou registra 6.

Proti tomuto rozsudku - bezprostredne po jeho vyhlásení - podali obžalovaní odvolanie, ktoré po výzve Špecializovaného trestného súdu z 28. marca 2019 na odôvodnenie odvolania následne 10. apríla 2019 písomne odôvodnili.

Obžalovaní po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných, v podanom odvolaní uviedli, že sa pridriavajú všetkých svojich vyjadrení, najmä v sťažnostiach proti uzneseniu z 26. mája 2017, návrhu na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní 3. októbra 2017, odpore proti trestnému rozkazu z 31. augusta 2018, č. BB-3T/33/2018, a vyjadrení na hlavných pojednaniach, ako i záverečnej reči z 29. januára 2019. Nie je podľa nich žiadny dôvod meniť právnu argumentáciu, najmä vzhľadom na fakt, že súd sa v napadnutom rozsudku vôbec nevenoval právnej argumentácii obžalovaných a založil odôvodnenie iba na vlastnom hodnotení dôkazov (len v neprospech obžalovaných), na rôznych úvahách a fabuláciách, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Obžalovaní ďalej uviedli, že sa nedopustili skutku tak, ako je uvedené v obžalobe Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 69/17/1000-36, a to ani po nezákonnej modifikácii skutku po skončení dokazovania na hlavnom pojednaní 29. januára 2019 v rámci záverečnej reči, ako i výrokovej časti trestného rozkazu z 31. augusta 2018, č. BB-3T/33/2018, kde obžalovaných súd uznal vinnými z prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, resp. v znení napadnutého rozsudku, vzhľadom na to, že z dikcie § 8 Trestného zákona vyplýva, že trestný čin je potrebné chápať predovšetkým formálne. Dodali, že o trestný čin ide vtedy, ak sú naplnené všetky jeho znaky, a to objekt, objektívna stránka, subjekt, subjektívna stránka. Ak nie sú naplnené kumulatívne všetky znaky trestného činu, nejde o trestný čin. Ďalej obžalovaní odkázali na § 8, § 15, § 130 ods. 1, § 131 ods. 1, ods. 3, § 333 ods. 1, § 336 ods. 2 Trestného zákona a na ustálenú judikatúru vnútroštátnych súdov Slovenskej republiky, ktorá v tomto smere považuje za naplnenie všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona k § 333 Trestného zákona, ak páchatel priamo poskytne, ponúkne alebo cez sprostredkovateľa inému sľúbi úplatok osobe, ktorá bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomocí v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu.

Vzhľadom na neštandardnú štruktúru skutkovej podstaty s blankytným ustanovením, ktoré odkazuje na osobu uvedenú v § 333 Trestného zákona, pričom podľa názoru obžalovaných toto ustanovenie neobsahuje definíciu osoby, tak vzhľadom na judikaturu a doktrínu trestného práva sa vedia len veľmi ťažko dopátrať čo tým chcel zákonodarca povedať a čo vlastne považuje za trestné protispoločenské konanie. Preto v ďalšej časti odvolania obžalovaní uviedli analýzu formálneho ustanovenia trestnoprávnej normy, v prvom rade s ohľadom na naplnenie objektívnej stránky trestného činu, kde sa podľa nich kumulatívne vyžaduje naplnenie troch právnych skutočností, 1) konanie páchatel'a spočívajúce v poskytnutí alebo sľube, pričom je irelevantné či koná priamo páchatel' alebo cez sprostredkovateľa; 2) úplatok, ktorým sa rozumie vec alebo iné plnenie majetkovej či nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok; 3) osoba, ktorá bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomocí v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, alebo z toho dôvodu poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok inej osobe.

Pokiaľ ide o konanie páchatel'a, tak podľa obžalovaných v tomto smere sa vyžaduje úmysel páchatel'a pôsobiť na výkon právomocí v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, takýto úmysel musí byť patrný od počiatku skutkového deja a musí smerovať ku konkrétnemu následku, t. j. priamy úmysel, ktorý neomylnne sleduje cieľ vyvolať požadovaný následok.

Ďalej obžalovaní uviedli, že polemizujú s názorom, že osoba, ktorá obstaráva veci všeobecného záujmu, v súvislosti s takouto činnosťou nemôže prijímať žiadne pozornosti, ani darčeky (rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 5. decembra 2012, sp. zn. 3T/28/2012). Podľa nich treba rozlišovať medzi poskytovateľom a prijímateľom úplatku, najmä s ohľadom na vplyv pôsobiť na výkon právomocí v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Ďalej upozornili taktiež na fakt, že Úrad vlády Slovenskej republiky poníma korupciu v inom rozsahu, najmä vo vzťahu k poskytovateľovi úplatku, kedy sa výslovne vyžaduje, aby za úplatok sa očakávalo konanie porušujúce právne povinnosti konajúceho subjektu. Pokračujúc, že úplatok teda nie je plnenie, na ktoré nie je inak právny nárok, za ktoré sa neočakáva konanie spočívajúce v porušovaní právnych povinností. V danom kontexte ochrany spoločnosti pred akoukoľvek formou korupcie je absolútny zákaz prijímania vecí alebo iných plnení majetkovej či nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok osobou, ktorá obstaráva veci všeobecného záujmu, opodstatnený. Obžalovaní uviedli, že či tak extenzívny výklad, najmä s ohľadom na gramatický výklad, nie je nutné formálne a materiálne ohraničiť, nakoľko podľa takto definovaného výkladu by bolo prijímaním úplatku aj prijatie pohľadnice, vianočného pozdravu a pod. Nakoľko sa podľa obžalovaných jedná o určitú pozornosť, ktorá môže viesť k ovplyvneniu, pôsobeniu na osobu pri výkone právomocí v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Diskonformita a disharmónia interpretácie podľa obžalovaných nastáva v momente, keď sa zamyslia nad trestnosťou poskytovania úplatku, kedy je zrejme z ustanovení § 336 Trestného zákona, že trestné je poskytnutie alebo prísľub úplatku iba pokiaľ tak možno predpokladať, že takáto forma korupcie bude účinne vplývať na výkon právomocí v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, t. j. na osobu a poskytovateľ úplatku mal úmysel pôsobiť na takýto výkon právomocí. Dodali, že Úrad vlády Slovenskej republiky poníma nepriamu korupciu v inom rozsahu, najmä vo vzťahu k poskytovateľovi úplatku, kedy sa výslovne vyžaduje, aby svojím vplyvom pôsobila na iného, aby ten poskytol podplácajúcej osobe určité výhody, spočívajúce v porušení svojich povinností vyplývajúcich zo zamestnania, povolania, funkcie alebo postavenia.

Definícia obstarávania vecí všeobecného záujmu, t. j. záujem presahujúcej rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmov spoločnosti, je podľa obžalovaných tak široký a vágny pojem, že je nepochybné a zrejme, že činnosť vedúcej alebo riadiacej osoby stavebného úradu, ktorá vykonáva pôsobnosť a právomocí štátu na úseku stavieb, stavebnej činnosti, kde je evidentný celospoločenský záujem na regulácii, spadá do rozsahu pojmu.

V ďalšej časti odvolania obžalovaní poukázali na § 10 ods. 20 Trestného poriadku a uviedli, že je nadovšetko zrejme, že implementácia inštitútu agenta pri odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchatel'ov korupcie, nemá svoju podstatu založenú na zakrytí alebo legalizovaní trestnej činnosti agenta, ktorú svojím konaním spáchal v médiach realizovaného skutku orgánov činných v trestnom konaní.

Ďalej uviedli, že inštitút agenta je založený na celom vyspelom svete na fakte, že agent vykonáva spoločensky prospešnú činnosť, najmä pri odhaľovaní korupcie a organizovaného zločinu, pričom ako taký fyzický je v službách štátu, bez ohľadu na formálne procesné postavenie, t. j. napr. v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky môže konať len to čo mu zákon dovoľuje. Dodali, že pokiaľ je skutok založený na jedinom dôkaze, a to výpovedi agenta, tak je absolútne nevyhnutné, aby takýto svedok uvádzal všetky skutočnosti a pravdivo informoval, vypovedal o všetkých skutočnostiach, ktoré sú mu známe. V danom prípade je podľa obžalovaných zrejme, že agent nevypovedal pravdivo, t. j. jeho výpoveď nie je spôsobilá na preukázanie viny obžalovanej osoby a hodnovernosť takto vykonaného dôkazu je nulová.

Právna argumentácia v rámci trestného procesu je podľa obžalovaných zameraná v podstate na jediný fakt, ktorý zakladá závažné procesné pochybenie orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktorý pripustil modifikáciu skutku, t. j. obžaloby po jej podaní, a to po vykonaní dokazovania, v rámci záverečnej reči prokurátora. Takýto postup je podľa nich absolútne neprípustný a porušuje základné princípy trestného konania, ako právo na obhajobu, právo navrhopovať a vykonávať dôkazy, princíp rovnosti zbraní a pod., zároveň podľa nich napĺňa odvolacie dôvody podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

V ďalšej časti odkázali na čl. 3, čl. 6. čl. 7, čl. 8 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 o práve na informácie v trestnom konaní, čl. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní, čl. 4 ods. 3, čl. 6 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii a čl. 82 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Obžalovaní poukázali najmä na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie z 26. februára 2013 vo veci Fransson, bod 19, 20 a 22; z 30. apríla 2014 vo veci Pfleger a i., C390/12, EU:C:2014:281, bod 33; z 27. marca 2014 vo veci Torralbo Marcos, C265/13, EU:C:2014:187, bod 29; zo 6. októbra 2015 vo veci Delvigne, C650/13, EU:C:2015:648, bod 26 a z 26. septembra 2013 vo veci Texdata Software, C418/11, EU:C:2013:588, body 71 až 73.

V zmysle vyššie uvedeného obžalovaní považujú modifikáciu obžaloby prokurátorom po skončení dokazovania na hlavnom pojednávaní 29. januára 2019, bezprostredne pred vyhlásením rozsudku, za neprístupný zásah do ich práv, nakoľko sa nemohli účinne brániť novým skutočnostiam obvinenia (vyjadriť sa, navrhopovať a vykonávať dôkazy a pod.). Dodali, že neprípustnosť modifikácie obžaloby namietali v rámci prednesu záverečnej reči 29. januára 2019, pričom súd sa s námietkou žiadnym spôsobom nezaoberal a nevyporiadal, ani v skrátrenom odôvodnení rozsudku po jeho oznámení procesným stranám, ani v odôvodnení písomného vyhotovenia, čím podľa nich v podstate aproboval nezákonné konanie prokurátora.

V zmysle čl. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní obžalovaní považujú konanie súdu za účelové a zavádzajúce, s cieľom vykonávať a vykladať dôkazy tak, aby sa javili ako usvedčujúce, bez opory vo vykonanom dokazovaní, s použitím základných princípov právnej logiky, princípov interpretácie v práve na základe gramatického a logického výkladu, čím došlo k porušeniu ich práv podľa vyššie spomenutého článku.

Obžalovaní upozornili na ustálenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k povinnosti riadneho odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov. Zdôraznili, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003, IV. ÚS 115/03). Ďalej odkázali na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. júna 2007, I. ÚS 236/06, a ďalšie rozhodnutia (III. ÚS 486/2011; IV. ÚS 115/03 a III. ÚS 209/04).

Napadnutý rozsudok podľa obžalovaných, v znení ich podania, ako i konštantnej právnej a skutkovej

argumentácie obhajoby, zjavne trpí rozporom skutkových zistení s vykonaným dokazovaním, t. j. s nedostatkom formálnej a materiálnej logiky (sémantickej), ktorého procesným následkom je zjavná subjektívizácia rozhodovacieho procesu súdu a následného napádaného rozhodnutia, ktoré trpí tak formálnou nepreskúmateľnosťou. Uvedené procesné pochybenie je podľa obžalovaných možné subsumovať pod odvolacie dôvody podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

V súvislosti so skutkovou argumentáciou obžalovaní uviedli, že vykonaným dokazovaním sa podarilo jednoznačne preukázať, že skutok sa nestal tak, ako je uvedené v obžalobe, a to vychádzajúc najmä z výpovedí svedkov (svedok Ing. G. F. vo svojej výpovedi z prípravného konania dňa 13. júla 2017, svedok Ing. G. F. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní 19. novembra 2018, svedok-agent B. T. vo svojej výpovedi z prípravného konania 21. decembra 2017, svedok-agent B. T. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní 14. decembra 2018, svedok O. F. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní 16. januára 2019, svedok T. Y.-M. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní 16. januára 2019), obžalovaných (obžalovaní vo svojej výpovedi z prípravného konania 26. mája 2017, obžalovaný E. W. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní 19. novembra 2018) a vykonaním iných dôkazov, najmä listinných dôkazov a prehratím obrazovo-zvukových záznamov (s prepismi rozhovorov z 26. mája 2017).

Z doposiaľ vykonaného dokazovania je podľa obžalovaných možné ustáliť nasledovné skutkové okolnosti bez akýchkoľvek pochybností a to, že sa svedok-agent B. T. obrátila na políciu, ktorá vo veci konala a začala trestné stíhanie, pričom vzhľadom na rozpornosť výpovedí svedka-agenta nie je jednoznačne zrejmé, za akých okolností došlo k zisteniu existencie finančnej hotovosti v sume 2.000 eur (4x500 euróv bankovky) v kancelárii vedúcej stavebného úradu a či vôbec došlo k takému zisteniu (obžaloba v tomto smere neprodukovala žiadne relevantné dôkazy, okrem výpovede svedka-agenta), zároveň nie je zrejmé za akých skutkových okolností sa mali údajne bankovky v celkovej sume 2.000 eur dostať do priestorov kancelárie a aký bol ďalší osud týchto bankoviek. Podľa obžalovaných nie je zrejmé prečo došlo k vkladu finančnej hotovosti 2.000 eur na účet uvedený v úradnom zázname zo 17. apríla 2017, resp. o akú kriminalistickú metódu alebo taktiku, z pohľadu objasnenia skutku, sa jednalo. Ďalej je podľa nich zrejmá iba skutočnosť, že došlo k stretnutiu 26. mája 2017 v priestoroch kancelárie vedúcej stavebného úradu MÚ A. P., za prítomnosti svedka-agenta B. T. a obžalovaného E. W., pri ktorom bolo spomenuté „niečo vo vianočnom pozdrave čo tam nemuselo byť“. Počas celého monitorovaného stretnutia neboli podľa obžalovaných ani raz spomenuté peniaze. Dôkazmi produkovanými obhajobou bolo jednoznačne preukázané, že svedok-agent B. T. prevzala v decembri roku 2016 darčekový balíček s obsahom fľaše vína, bonboniéry a vianočného pozdravu od spoločnosti G., s. r. o., pričom existenciu darčekového balíčka svedok-agent celkom zjavne zo zisťujúcich dôvodov popiera. Z vykonaného je podľa nich zrejmé, že žiadny iný priebeh skutkových udalostí ohľadne doručenia darčekového balíčka a vianočného pozdravu spoločnosti G., s. r. o. nie je skutkovo prípustný, nakoľko do priestorov kancelárie nemá žiadna iná osoba mimo sekretárky a svedka-agenta reálny prístup, navyše všetka pošta prechádza riadne podateľňou (s vyznačením pečiatky podateľne) a následne je prevzatá sekretárkou, ktorá ju odovzdáva vedúcej stavebného úradu.

Vykonaným dokazovaním sa však podľa obžalovaných nepodarilo bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že došlo reálne k vloženiu v sume 2.000 eur (4x500 euróv bankovky) do obálky s vianočným pozdravom od spoločnosti G., s. r. o. a či sa vôbec taký pozdrav nachádzal v kancelárii vedúcej stavebného úradu, nakoľko túto skutočnosť môže potvrdiť jediný svedok-agent, ktorý podľa nich zjavne nevypovedal od počiatku pravdivo. Nehovoriac o skutočnostiach, že sa vôbec nepodarilo preukázať, že by obžalovaný E. W. vložil finančnú hotovosť v sume 2.000 eur (4x500 euróv bankovky) do obálky s vianočným pozdravom od spoločnosti G., s. r. o., resp. ktokoľvek iný. Taktiež sa podľa obžalovaných žiadnym spôsobom nepodarilo preukázať, žeby obžalovaný E. W. žiadal za úplatok zabezpečenie si pozitívneho prístupu a vplyvu do budúcnosti pri rozhodovacích procesoch súvisiacich so stavebnými konaniami vedenými na stavebnom úrade najmenej v súvislosti s návrhom na vydanie kolaudačného rozhodnutia z 24. mája 2017, kde ako navrhovateľ vystupuje spoločnosť S., s. r. o., ktoré B. T. vyplývajú z postavenia a vykonávanej funkcie a môžu byť rozhodnuté v prospech právnickej osoby S., s. r. o.

Práve naopak, vykonaným dokazovaním sa podľa obžalovaných jednoznačne podarilo preukázať, že v zmysle skutkovej vety obžaloby, by sa nemohol obžalovaný E. W. dopustiť nepriamej korupcie, v prospech právnickej osoby S., s. r. o. alebo inej právnickej osoby, nakoľko: 1) v čase skutku (od decembra 2016 do 17. apríla 2017) nemohol svedok-agent B. T. tušiť, že má svojím vplyvom zabezpečiť určité výhody, spočívajúce v porušení svojich povinností vyplývajúcich zo zamestnania, povolania, funkcie alebo postavenia, v prospech právnickej osoby S., s. r. o. alebo inej právnickej osoby; 2) v čase skutku nemal svedok-agent B. T. reálne právomoc svojím vplyvom zabezpečiť určité výhody, spočívajúce v porušení svojich povinností vyplývajúcich zo zamestnania, povolania, funkcie alebo postavenia, v prospech právnickej osoby S., s. r. o. alebo inej právnickej osoby; a v čase skutku reálne neexistoval žiadne konanie stavebného úradu, v ktorom by mohol svedok-agent B. T. svojím vplyvom zabezpečiť určité výhody, spočívajúce v porušení svojich povinností vyplývajúcich zo zamestnania, povolania, funkcie alebo postavenia, v prospech právnickej osoby S., s. r. o. alebo inej právnickej osoby (návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia z 24. mája 2017).

Obžalovaní zopakovali, že sa nedopustili skutku. Z podkladu zistených skutočností je podľa nich zrejmé, že konanie obžalovaných E. W. a právnickej osoby S., s. r. o. nenaplnilo hypotézu protiprávneho konania, podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko jednak neposkytli, neponúkli ani nesľúbili úplatok a nekonali v úmysle pôsobiť na výkon právomoci osoby (verejného činiteľa) v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu dôležitého z hľadiska záujmov spoločnosti, t. j. takéto konanie podľa nich nenaplnilo obligatórne znaky trestného činu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko absentujú znaky subjektívnej stránky vo forme úmyselného zavinenia a objektívnej stránky trestného činu vo forme protiprávneho konania, následku a príčinného vzťahu medzi konaním a následkom. Ďalej uviedli, že konštrukcia skutkovej vety obžaloby, či už vo vzťahu k obžalovanému E. W. v bode 1) obžaloby alebo skutkovej vety vo vzťahu k obžalovanej právnickej osobe S., s. r. o. v bode 2) obžaloby, nevychádza z reálne zadovážených a vykonaných dôkazov v prípravnom konaní a ani pred súdom, jedná sa len o domnienky a fikcie, založené na zjavne nepravdivej výpovedi svedka-agenta, ktorý mal zjavnú motiváciu zakryť podozrenie z vlastnej trestnej činnosti, spočívajúcej v prijímaní úplatku, ktorá nie je predmetom tohto konania a je podľa nich zarážajúce, že ani nebolo nikdy predmetom iného konania orgánov činných v trestnom konaní, čo opätovne evokuje zdanie „selektívnej justície“. Na základe takejto konštrukcie skutkových a právnych okolností nie je podľa obžalovaných jednoznačné možné odsúdiť akéhokoľvek páchatel'a za skutky uvedené v obžalobe.

Obžalovaní v ďalšej časti odvolania hodnotia skutkové zistenia súdu a citáciou niektorých pasáží odôvodnenia napadnutého rozsudku upozornili na absurdnosť tvrdení prvostupňového súdu. Z vykonaného dokazovania podľa obžalovaných nevyplýva bez dôvodných pochybností, že sa v obálke od vianočného pozdravu od spoločnosti G., s. r. o., nachádzali štyri bankovky, každá v nominálnej hodnote 500 eur, a že predmetné bankovky a vianočný balíček s obsahom fľaše vína a bonboniéry. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku (str. 12-13) podľa obžalovaných vyplýva okrem už spomínaných skutočností fakt, že súd citoval pasáže prepisu audiovizuálneho záznamu z 26. mája 2017, ktoré sa v prepise a ani v samotnom zázname nenachádzajú a ktoré obžalovaný E. W. dostatočne jasne a zrozumiteľne vysvetlil, pričom ich použitie a výklad sú podľa nich fabulatívne. Podľa obžalovaných z vykonaného dokazovania vyplýva, že tak agent B. T., ako i obžalovaný E. W. nikdy nespomenuli peniaze alebo úplatok, ďalej obžalovaný poskytnutým darčekom vo forme vianočného balíčka s obsahom fľaše vína bonboniéry nič nesledoval, nič nežiadal a v čase jeho poskytnutia ani nemohol žiadať. Ďalej uviedli, že dokonca z toho vyplýva skutočnosť i fakt, že obžalovaný E. W. v čase monitorovaného stretnutia ani nevedel o podanom návrhu na vydanie kolaudačného rozhodnutia z 24. mája 2017. Pokračovali, že už samotný fakt, že agent B. T. počas celého rozhovoru 26. mája 2017 nespomenula peniaze a ani reálne nenaznačila, podľa nich dokazuje, že vedome klamala o podstatných skutkových okolnostiach. Obžalovaný E. W. v monitorovanom rozhovore 26. mája 2017, nezáväzne konverzoval a preberal vo všeobecnosti zlé fungovanie úradov, štátnych inštitúcií, samosprávnych orgánov a neľahké podmienky, v ktorých mnohé úrady - inštitúcie vykonávajú svoju činnosť. Dodali, že fungovanie a kvalitu týchto subjektov ovplyvňujú veľakrát politické výmeny na najvyšších miestach a nedostatok finančných prostriedkov a iné rôzne podmienky. Preto podľa nich obžalovaný E. W. v rozhovore uviedol, že si váži

spoluprácu s pracovníkmi a úradom, kde agent B. T. pracuje, nakoľko mal zo spolupráce dobrý pocit a činnosť úradu funguje bez toho, že by bola akákoľvek potreba jeho chod ovplyvňovať.

V ďalšej časti obžalovaní uviedli, že súd podľa svojho uváženia a rozhodnutia nepripustil možnosť, že by mohol mať niekto záujem na poškodení osoby obžalovaného E. W. alebo obžalovanej právnickej osoby S., s. r. o. alebo ich pracovných aktivít, nevykonával v tomto smere žiadne dokazovanie. V rámci úvah, ktoré začal súd, obžalovaní konštatovali, že znie nelogicky, aby obžalovaný E. W. ovplyvňoval práve agenta B. T., nakoľko práve projekt „P.“ bol veľmi medializovaným projektom, o ktorom bolo veľké množstvo informácií v odborných a aj komerčných médiách. Ďalej uviedli, že tento projekt bol jednoznačne veľmi sledovaný nielen odbornou a laickou verejnosťou, ale aj najvyššími predstaviteľmi mestskej časti W. - A. P., o priebehu výstavby sa písalo aj v časopise M. A. P., ktorý vydáva práve mestská časť, v ktorej sa tento projekt realizoval. Pokračovali, že priebehu rôznych prezentácií a predávaní ocenení, aj pred kolaudačným konaním, sa zúčastnili osoby s väčším potencionálnym vplyvom, ako napr. starosta Mestskej časti A. P., ktorý podľa obžalovaných naozaj mohol reálne ovplyvniť priebeh konaní v prospech obžalovaných, na rozdiel od agenta B. T., ktorá preukázateľne takú možnosť nemala. Obžalovaní uviedli, že súd nikdy a nikde neuviedol akú výhodu od agenta B. T. žiadali a ani nikdy neuviedol akú získali. Dodali, že predsa ak by malo ísť o korupciu tejto osoby malo by byť jasné čo obžalovaní od nej požadovali a ona by to mala byť schopná vyjadriť.

Práve súdom odmietnuté dokazovanie mohlo podľa názoru obžalovaných, najmä s ohľadom na nezákonnú modifikáciu obžaloby, preukázať existenciu alebo neexistenciu doručenej pošty v čase skutku, t. j. i fakt či obálka s pozdravom od spoločnosti G., s. r. o. bola doručená prostredníctvom podateľne alebo prostredníctvom inej osoby. Obžalovaní ďalej uviedli, že súd v napadnutom rozsudku (str. 13-14) schizofrenicky potvrdzuje vierohodnosť výpovede Ing. G. F., k vierohodnej výpovedi agenta B. T., ale skutočnosť, že sa v pozdrave nachádzala hotovosť v sume 2.000 eur prezentuje ako fakt. Z logiky veci podľa obžalovaných vyplýva, že pokiaľ je výpoveď agenta B. T. nevierohodná, klamlivá, tak sa toto hodnotenie musí použiť in dubio pro reo k celému jej obsahu a nielen k vybraným častiam, ktorí fiktívne (zdanlivo) usvedčujú obžalovaného.

V súvislosti s odôvodnením napadnutého rozsudku (str. 14-15) obžalovaní považujú za vhodné upozorniť na jedinou skutočnosť, a to že obžalovaný E. W. nikdy nezmenil svoju výpoveď, práve naopak, bezprostredne po svojom zadržaní 26. mája 2017 sa snažil spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní a vzhľadom na skutočnosť, že si nevedel vysvetliť tvrdenie o vloženej hotovosti, tak iba informatívne uviedol, že mohlo teoreticky dôjsť k zámene obálok s pozdravom a vianočným balíčkom, nakoľko jedna obdobná bola určená aj osobe P. L.. Následne po preverení všetkých skutočností, dal veci na pravú mieru a uviedol, že k zámene nemohlo dôjsť nakoľko balíček pre spoločníka P. L. mu bol odnesený v januári 2017 aj spolu s peniazmi (3.000 eur), t. j. v balíčku určenému pre agenta B. T. sa preukázateľne žiadne peniaze nenachádzali.

V ďalšej časti obžalovaní upozornili na úvahy a fabulácie súdu (str. 15-16 rozsudku), kedy súd hodnotil spontánnosť reakcií obžalovaného E. W. a pod., ale nehodnotil objektívne zistený stav vecí, t. j. preukázaných skutkových okolností a je podľa nich zrejmé, že súd účelovo neuviedol dôvodné pochybnosti, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, najmä úvaha o údajnej zámene balíčkov, ktorá bola už v priebehu prípravného konania vyvrátená a dostatočne vysvetlená, takže nie je zrejmé na základe čoho mal obžalovaný E. W. vysvetľovať agentovi B. T. zámenu balíčkov, resp. sa ospravedlňovať, keď je podľa obžalovaných absolútne zrejmé, že agent B. T. o balíčku klamala.

Podľa obžalovaných absentuje akákoľvek vedomá zložka úmyslu obžalovaného E. W., ktorá sa pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu nepriamej korupcie vyžaduje. Ďalej uviedli, že fabulatívnosť úvahy o tom, že Ing. G. F. vystupoval ako sprostredkovateľ odovzdania úplatku nie je ani nutné viac analyzovať, nad rámec už uvedených skutočností. Obžalovaní zdôraznili, že v celom konaní nebol vykonaný taký dôkaz, ktorý by preukazoval, že obžalovaný E. W. poskytol agentovi B. T. úplatok, aby pôsobil na výkon jej právomocí, naopak aj z výpovede agenta B. T. a iných svedkov vyplýva, že B. T. nemala reálne právomoc pôsobiť na výkon všeobecného záujmu v rozsahu, ktorý uvádza súd a obžaloba

a takýto vplyv ani nikto nežiadal, a to ani priamo alebo nepriamo. Zároveň podľa obžalovaných posledná veta (str. 18 ods. 4 rozsudku) potvrdzuje schizofrenické úvahy súdu, kedy v jednej časti uvádza súd (str. 18 ods. 3 rozsudku) priamy premyslený čin a následne, bez ďalšieho vysvetlenia uvádza konanie minimálne v nepriamom úmysle, čo je teoreticky nezlučiteľné a súd sa mal s takouto otázkou jednoznačne vysporiadať a neponechať právne významnú skutočnosť v rovine špekulácie, úvahy alebo eventuality. Agent B. T. sama uviedla vo svojej výpovedi, že nikdy nezmenila a ani nemôže zmeniť obsah rozhodnutia, t. j. jej podpis na predložených dokumentoch je len znakom toho, že sa s ich obsahom oboznámila, a teda nie je podľa obžalovaných zrejme, na základe čoho sa mal obžalovaný E. W. domnievať, že poskytnutím (údajného) úplatku môže pôsobiť na výkon štátnej moci, resp. pôsobiť na právomoci výkonu verejného záujmu.

Na záver svojho odvolania obžalovaní uviedli, že s ohľadnutím na nezrovnalosti medzi súdnym výkladom pojmov korupcia, nepriama korupcia a úplatok a výkladom, ktorý špecifikuje výkonná moc a zákonodarca, tak najmä s ohľadom na kritiku vecnej príslušnosti Špecializovaného trestného súdu, štatistickej roviny a trestnej politiky štátu, môžeme konštatovať, že odsudzujúce rozsudky, obsahujúce prvky selektívnej justície a prvky inkvizičného konania, ktoré nie sú na pôde Špecializovaného trestného súdu v dnešnej dobe žiadne nóvum alebo výnimkou, majú za úlohu odôvodnenie existencie súdu, jeho vecnoprávnej príslušnosti a pôsobnosti, ako i prezentáciu verejného boja proti nežiaducej protispoločenskej činnosti, ktorá ale nemá základ v objektivite a spravodlivosti trestného konania. Ďalej uviedli, že v každom prípade rozporupnosť výkladu týchto právnych kritérií, inštitútov a pojmov je pre potreby demokratického a právneho štátu nutné charakterizovať ako otázky zásadného právneho významu, a to i s ohľadom na ústavný a eurokonformný výklad noriem. Dodali, že s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a priebeh trestného konania je zrejme, že spoločenská nebezpečnosť konania obžalovaného E. W. je nulová a v rámci celospoločenského boja proti korupcii absolútne bezvýznamná, nakoľko svojím konaním nijako neohrozil zákonom chránený verejný záujem.

Na základe vyššie uvedeného obžalovaní žiadajú, aby ich odvolací súd podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku v plnom rozsahu spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchali, alebo v prípade, že odvolací súd zistí, že doplnenie konania (dokazovanie) odvolacím súdom by bolo spojené s neprímeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom, obžalovaní navrhli, aby odvolací súd, podľa § 322 ods. Trestného poriadku, vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaných písomne nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaných prokurátor navrhol odvolania obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku. Obhajca obžalovaných zotrval na dôvodoch písomného odvolania a navrhol obžalovaných oslobodiť spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, eventúálne zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) predtým, ako začal plniť svoju preskúvavaciu povinnosť podľa § 317 Trestného poriadku zistil, že odvolania obžalovaných boli podané včas, v lehote stanovenej § 309 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenými osobami v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), b) Trestného poriadku, spĺňajú náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Trestného poriadku, preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k takým zásadným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na konečné objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku sú správne a úplne, zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia a závery.

Obžalovaní založili odvolania na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby, použitej v konaní pred súdom prvého stupňa, čo vyplýva z obsahu ich odvolaní. Najvyšší súd považuje za potrebné pripomenúť, že vina obžalovaných musí byť preukázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam. Skutočnosť, že odvolatelia sa nestotožňujú so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaných zo spáchania skutkov a jeho správne právne názory majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní a v správnom vyhodnotení týchto dôkazov.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutia o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky odvolateľov smerujú primárne do oblasti skutkových zistení. Z ich strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom a zároveň polemizujú s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a tiež s procesným postupom. V podstate sa odvolatelia snažia týmto spôsobom presadiť vlastnú verziu skutkového stavu veci a následne vyvodzujú závery o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol o vine obžalovaných a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V predmetnej veci však ani odvolací súd sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolatelia primárne namietajú v odvolaniach hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladajú odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavných pojednávaniach. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho

právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

V danej veci odvolací súd konštatuje, že niet pochybností, že B. T. bol doručený vianočný balíček, obsahom ktorého boli aj finančné prostriedky v sume 2.000,- Eur. Odovzdanie balíčka potvrdil svedok Ing. F.. Naviac B. T. bola zahrnutá aj do zoznamu osôb, ktorým má byť vianočný balíček odovzdaný, takže zo strany obžalovaného bolo odovzdanie vianočného balíčka plánované. Z výpovede B. T. vyplývajú okolnosti, za ktorých svedkyňa peniaze našla a uvedené oznámila. Z obsahu obrazovo-zvukového záznamu zo stretnutia obžalovaného E. W. a B. T. vyplýva, že obžalovaný nezaváhal a nebol prekvapený, keď mu svedkyňa uviedla, že v balíčku bolo niečo, čo tam byť nemalo a vzápätí reagoval rozhovorom na tému nízkych plátov zamestnancov na úrade. Z kontextu rozhovoru vyplýva vedomosť obžalovaného o obsahu uvedeného balíčka a bolo by naivné a nelogické uvedené vysvetľovať tým, že nemal vedomosť o peniazoch vložených do balíčka a v prípade zámeny balíčkov (ako sa obžalovaný bránil) by kontext tohto rozhovoru mal iný charakter.

Závery o právnej kvalifikácii skutkov a konania, ktoré boli jednoznačne preukázané týmto obžalovaným, sú správne a súd prvého stupňa v skutku dôsledne zhodnotil jednoznačne preukázané skutočnosti a v konečnom dôsledku tieto aj správne právne vyhodnotil.

Pokiaľ ide o obžalovanými namietanú nezákonnosť modifikácie skutku prokurátorom v záverečnej reči, k tomu odvolací súd uvádza nasledovné:

Ako je už ustálené rozhodovacou činnosťou, rámec činnosti súdu, ktorý sa nemôže prekročiť, tvoria údaje uvedené v obžalobe, ktoré obsahujú identifikačné údaje o obžalovanom a o skutku, pre ktorý je obvinený stíhaný. „Skutok“ je pojmom trestného práva procesného aj hmotného. Treba pritom rozlišovať medzi „skutkom“ a „trestným činom“. Skutok ako pojem procesného práva vyjadruje udalosť vo vonkajšom svete vyvolanú človekom. Trestný čin ako hmotnoprávny pojem je súhrnom skutočností, ktoré naplňajú znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu a podmieňujú trestnú zodpovednosť páchatel'a činu. Súd môže konať a rozhodovať iba o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu. Zo skutočností, že súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, nemožno ale vyvodiť záver, že medzi obžalobným návrhom a skutkovým výrokom rozsudku musí byť vždy úplná zhoda. Súd musí skutok uvedený v obžalobe prejednať vždy v celom rozsahu, pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky hlavného pojednávania, ktoré prípadné údaje uvedené v obžalobe modifikujú, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku. Totožnosť skutku je zachovaná, keď je zachovaná jeho podstata. Podstata skutku spočíva v konaní páchatel'a a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Z hľadiska tohto ustanovenia podstata skutku teda spočíva v účasti obžalovaného na určitej udalosti vo vonkajšom svete, ktorá je uvedená v obžalobnom návrhu a z ktorej vznikol následok uvedený v obžalobe. Pritom však ani účasť (aktivita) obžalovaného a ani následok, ktorý tým bol spôsobený, nemusia byť úplne zhodné, stačí, ak sú aspoň sčasti zachované v rozhodnutí súdu (na základe výsledkov vykonaného dokazovania) v porovnaní s obžalobou. Podstata skutku preto nebude porušená, ak sa zmenia okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, pohnútky činu alebo formy zavinenia.

Z uvedeného nemožno vyvodiť, že vzhľadom na výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní môže aj prokurátor v záverečnej reči navrhnúť modifikáciu skutku pri zachovaní totožnosti skutku. Súd však nie je viazaný povinnosťou prebrať takto modifikovaný skutok a naďalej má právo a povinnosť do rozhodnutia a tým aj do skutkovej vety premietnuť výsledky hlavného pojednávania podľa zásady hodnotenia dôkazov. Rovnako tak nemožno tvrdiť, že pri takomto postupe je to pre obžalovaného „prekvapivé“ rozhodnutie. Obžalovaní v danom prípade mali možnosť reagovať na prokurátorom navrhovanú úpravu skutku v záverečnej reči a následne po vyhlásení rozsudku aj v podanom odvolaní. Preto odvolací súd nepovažoval odvolanie obžalovaných za dôvodné ani v tomto smere.

Pokiaľ ide o výrok o treste, pri úvahách o druhu a výmere trestu je nutné dôsledne aplikovať tiež ustanovenie § 34 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Výmerou trestu sa pritom rozumie nielen určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu. Rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladaný trest. Súd je povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4, 5 Trestného zákona.

Osobu páchatel'a je pritom potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára, či už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť pritom vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje, záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov je nutné vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to princípu zákonnosti trestu a princípu individualizácie trestu.

K uvedeným skutočnostiam je potrebné prihliadať pri ukladaní trestov vo všeobecnosti.

Zohľadniac celkovo spôsob spáchania činu a jeho následky tak, ako sú ustálené v tzv. skutkovej vete napadnutého rozsudku, a tiež ďalšie okolnosti významné pre určenie druhu a výmery trestu, dospel odvolací súd k záveru, že vzhľadom na povahu spáchanej trestnej činnosti a možnosti nápravy obžalovaných účel trestu možno v posudzovanej veci dosiahnuť aj uložením trestov obžalovaným tak, ako ich ustálil súd prvého stupňa. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestov, ktoré obžalovaným v konečnom dôsledku uložil.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že odvolania obžalovaných nie sú v žiadnom smere dôvodné, preto ich odvolania postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.